

A full-body photograph of a woman with long, wavy blonde hair, wearing a black, polka-dot, long-sleeved bodysuit. She is posing with her right hand near her head. The background is a solid purple color, decorated with elaborate, colorful, swirling patterns and sparkling diamond-like motifs. The text is overlaid on the lower left portion of the image.

Nataly Castle

*Tajemství hříchů
a křídel*

Nataly Castle

TAJEMSTVÍ HŘÍCHU A KŘÍDEL

Copyright

Autorka: Nataly Castle

Vydal: Martin Kolářček – E-knihy jedou

2016

ISBN:

978-80-7512-664-1 (ePub)

978-80-7512-665-8 (mobipocket)

978-80-7512-666-5 (pdf)

Ublížil vám někdy někdo?

Myslím, že ano.

A i já jsem určitě někomu v životě ublížila.

Bolest, vztek a nenávist se ve mně kupily, až překypovaly, a já chtě nechtě ubližovala dál. Vlastním, cizím, vinným i nevinným. Z nenávisti, ze vzteku, z bolesti, ze setrvačnosti, bůhví proč.

Přesto jsem se trápila a topila jsem se sama v sobě. Užírala jsem se svou vlastní neschopností něco, nebo vlastně cokoliv, změnit. Znechucená vším a především sama sebou.

Trvalo to mnoho zbytečných dní a mnoho probrečených nocí, než jsem klesla na dno.

Na dno vlastních černých myšlenek, na dno sebe samé.

Nechtěla jsem už ani jediný den, noc, hodinu nést tu tíhu vlastních pocitů, okovy svého osudu. Až pak... na konci své cesty... na tom samém dně sebe samé.

Teprve až tam jsem si dokázala uvědomit, že jsem sice padla, ale že už není kam klesnout. Uvědomila jsem si, že vlastně stojím. Že stojím na křižovatce svého vlastního osudu. A je jen na mně, jestli půjdu dál. Je jen na mně, kudy, kam, a jestli vůbec půjdu. Ted', když

nebylo co ztratit, se zdálo mnohem lehčí začít získávat. Bylo to jako delete nebo obnova systému do továrního nastavení.

A tak jsem začala docela od začátku, bez ničeho, stavět a konečně žít svůj vlastní život, stavět si svůj svět podle vlastního svědomí, vybírat si svůj osud a svoje... znova.

Děkuju ti, za tu cennou lekci!

A až tě příště potkám a ty...

...mi podáš ruku. Přijmu ji s respektem. Přijmu ji s respektem protivníka.

Až se mně potom podíváš do očí, uvidíš jen sám sebe a všechno to, co jsi způsobil.

Když na mě nakonec promluvíš, uslyšíš jen hlas svého nejniternějšího vyčítavého svědomí.

Připustím-li, že mně znovu ublížíš, padnu a třebaže padnu až na samé dno, přesto nakonec vstanu a budu silnější, ještě silnější než kdy dřív.

Když se podívám kolem sebe, je mně zle. Zle z nich ze všech. Z jejich značkových hadrů, drahých parfémů táhnoucích se za každou nafintěnou slepicí. Z jejich namyšlených ksichtů, z jejich účesů a debilní manikúry s gelovkami. Ale ze všeho nejvíc mně vlastně bylo zle ze sebe samotný.

Přitáhla jsem kolena pevně k sobě a přitiskla jsem se ještě víc do rohu ke dveřím, tak aby mně nepršelo do bot.

Cinkl zvonek a do zad mně dýchl teplý vzduch, provoněný čerstvým pečivem. „Tady neni noclehárna,” zaburácel za mnou hrubě nepříjemný ženský hlas prodavačky. *Vždyť tu nespím.* Odpověděla jsem si sama pro sebe.

„... něco k jídlu nebo drobný?” Zvedla jsem k ní psí oči.

„Jestli nezmizíš, zavolám policajty,” sykla nasupeně mezi zuby a ve vteřině se za ní i za tím omamným teplem zabouchly dveře.

* * *

„Za to ti to stojí!? Jako fakt za tohle? Si děláš prdel. Se na sebe podívej, dyť si totální loser. A ještě sem taháš takovýhle sračky!” Lisa řičela a našťavaně mě cvrnkla o ucho, za kterým mně vykukoval zbytek ohořelého jointa.

„Jenom dneska.” Pokrčila jsem prosebně rameny.

„Jako sorry, ale charitu nedělám,” řekla odměřeně a zabouchla mně těsně před nosem.

„Tak si naser! Kurva. Si naser!” Kopla jsem vzteky do dveří tý malý nafrněný čubky. „Když ti teklo do prdele, to jsem ti byla dobrá, co! A teď? Teď se povyšuješ?! ... Krávo. Zrovna ty?!” Nakopla jsem ty zasraný dveře ještě jednou. Když se najednou otevřely dokořán. Chytla mě za vlasy a narazila mě na zábradlí hned naproti jejímu bytu.

„Přestaň tady řvát a táhni do prdele,” prskala a vztek z ní přímo čišel. „Měla jsi to stejný jako já. Tvuj problém, žes to zabila. Jenom tvuj problém. Jednou pro vždycky. Seber se a už se tu nikdy neukazuj, rozumíš tomu?!” vyjela na mě a pak se hned ztišila a čekala na moji odpověď. „Tak rozumíš?!” Přimáčkla mě ještě víc na kovovou tyč zábradlí.

„Jo, kurva,” ulevila jsem si bolestivě. „Fajn.” Uklidnila se a konečně mě pustila. „Aspoň drobný,” zaškemrala jsem poníženě. Ale Lisa se už ani neohlídla a bez rozloučení zaplula do svého vyšukaného teplého bytěčku načichlým levným parfémem.

Taková nafrněná coura. Obvyčejná šlapka. Ulevila jsem si radši už jen sama pro sebe. Když jsme byli na ulici spolu, byla fajn. O jídlo jsme se dělily, dokonce i o věci a o spaní. Jenomže na tohle člověk musí mít žaludek i odvalu a leckdy spolknout všechnu svoji hrdost, která jenom v člověku na ulici může zbýt. Naposledy jsem se ohlídla po jejích dveřích s velkým fleecovým rudým srdcem, trapně nazdobeným bílými mašlemi, které při jejím podnikání pozbývaly veškerý smysl.

* * *

„Co tu zase chceš?!“ vyjela na mě máma hned mezi dveřma. S lahví v ruce a napůl svlečená zaplula houpavým krokem zpátky do ložnice se zataženými sytě růžovými závěsy. Měla ve vlasech pár dlouhých barevných natáček, co sundávala, jen když šla ven. Její prožloutlé špatně odbarvené kudrliny jí sem tam padaly na ramena a při každém kroku houpavě poskakovaly jako jojo. Její krásné velké hnědozelené oči už dávno ztratily svou jiskru. Bývaly dny, kdy do sebe v jednom kuse házela chipsy, pila a bezmyšlenkovitě se válela na gauči. Někdy jen hystericky brečela a se sebelítostí sobě vlastní mě objímala a stěžovala si na život. Někdy prostě jen seděla v kuchyni za stolem a zírala do oprýskaných zdí. Ale většinou jen pila a byla protivná, jako bych zrovna já byla zdrojem jejího neúspěchu.

I tentokrát byla bezpečně sjetá. Nechala jsem sklouznout ze zad obnošenou školní tašku, co jsem dostala vloni od sousedky ke dvanáctým narozeninám po jejích dvou dětech. „Co na tej škole máš? Kdybys radši přinesla domů nějaký prachy!“ ozval se z ložnice její zastřený hlas.

Nestálo to za odpověď. Jídlo nikde, jen pivo, na který si vyšlapala, a ještě půlka na lajnu v průhledným pytlíčku na lince. „Máme něco k jídlu?!“ zavolala jsem do prázdný ledničky docela zbytečnou otázku.

„Na co sis vydělala, to si sežer!“ zařvala vztekle. V takových chvílích jsem vážně pochybovala, že dokážu dodělat školu. Pak když usnula a já tiše stála nad jejím obtloustlým tělem přetékajícím z růžového krajkového prádla, pak v těch okamžicích jsem se cítila jako královna. Jediný, co jsem v životě nechtěla, bylo dopadnout tak jako ona.

Převlékla jsem se do uniformy a chvátala jsem na směnu do nejbližšího fast foodu, kde jsem dělala na nájem už od třinácti na falešnou občanku.

Na ty pohrdavý pohledy dětí ve škole jsem si už zvykla. Horší bylo odmítání od vlastní mámy. Domů skoro denně chodili chlapi - klienti, takže na učení nebyl klid a ani prostor.

Když mi bylo šestnáct, našla si máma stálého sponzora. A když si všimla, že ten její obtloustlý zoufalec s větším egem než pérem na mě zírá víc, než by bylo zdravo, tak mě ze dne na den vyhodila na ulici.

Po zbytečných myšlenkách, jak jsem to dopadla, jsem si pronajala malý pokoj nad barem ve vedlejší ulici, kde mi dali práci, a dělala jsem už jen sama na sebe. A tak škola padla. Jednoduše jsem na vzdělání rezignovala. Bylo čím dál těžší, po noci za barem, vstát ráno do školy. Vlastně mi spadl z nohy řetěz s velkou železnou koulí.

* * *

Už to dávno nebylo ono. Den za dnem to bylo těžší a těžší. Byla větší zima, větší hlad a lidi lakomější. V útulku bylo věčně plno a to, co člověk neschoval v podprsence, jako by neměl. Ale ani to poslední dobou nebylo zárukou jistoty, kradli snad všichni a všude.

Nejhorší to bylo z večera. Lampy se pomalu rozsvěcely, hluk aut zvolna utíchal a ulicemi se rozhostil zdánlivý klid, jako mírný deštík před bouří. Slova bavícího se hloučku stejných špinavých sociálů se nesla do dálky a ohlašovala tak systematicky se

opakující hodiny rebelského rabování popelnic, poštovních schránek a kapes všech slabších. Bylo chladno, potemnělo a mokro. Nad ulicí se rozsvítily i ty poslední neony a blikaly od brzkých večerních hodin až do těch pozdních nočních. Pestrostí barev a tvarů tak prosvětlovaly temnotu našich šedých, opuštěných a nekonečných dní.

Hned za rohem v uličce do kontejneru skloněný postarší muž, míšenec s korejskými předky Myo, vyhazoval suché kartony, aby si vylepšil vlastní bydlení pod nadjezdem na třináctý jen dva bloky odsud.

„Mam boty!“ zavolal na mě a hodil je kousek ode mě na zem. Zaplula jsem rukama do kapes a přišla jsem o kousek blíž, abych si je prohlídla. Ty moje už držely snad jenom silou vůle. „Malý, zlato!“ pokrčila jsem zklamaně rameny a odkopla jsem je opodál.

* * *

Jo bylo i líp. Třeba v době, kdy jsem byla s Danem, se svým víc než o dvacet let starším šéfem. Tak nějak mě ukecal, opil a svedl. No a já čerstvá sedmnáctka se do něj skoro přes noc zamilovala. Omámená divokými večírky, luxusními auty a jeho všudypřítomnými přáteli. Svedená zasvěcenými řečmi a siláckými gesty jsem se s nadšením ponořila do jeho světa nenápadných lží a honosných klamů. Vzal mě za svůj majetek téměř okamžitě, ale jednal se mnou tak postupně až po pár týdních. Jeho vlídnost se potom změnila v absolutní neústupnost a jeho vstřícnost v bezpodmínečnou panovačnost. Ale nebylo cesty zpět. Jeho náruč se neodmítá.